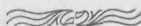

Mati tudi vam: Ata so srečni, bratje so srečni, ne tukaj, ampak v nebesih. Otročiči moji, potrpite še malo, saj pride kmalu čas, ko jih bodeite zagledali v kraju, kjer je začetek neskončnega in neminljivega veselja.

J. E. Bogomil.

„Moje orožje.“

Tonček je bil dijak v mestu. Bil je vesel in živ fantič, a čist in nedolžen kot lilija v cvetičnem vrtu. Bil je še v otroških letih, pa že dober Marijin otrok. — Zdrav in vesel se odpravi nekega večera k počitku; kar ga napadejo hude bolečine. Komaj zbere še toliko moči, da pokliče svojega tovariša in ga prosi, naj mu gre po spovednika. Čez dobro uro pride duhovnik k smrtni postelji blagega mladeniča. Pobožno prejme dijaček sv. zakramente. Srce mu bije počasneje; duhovnik začne moliti molitve za umirajoče. Naenkrat začne bolnik nemirno pogledovati zdaj sem zdaj tja.

»Kaj pa iščeš Tonček?« vpraša spovednik,

»Rožnega venca; brez rožnega venca ne morem umreti.«

»Glej ga, tukaj je.«

»Kako sem vesel! Sedaj se nič več ne bojim, sedaj rad umrjem, rožni venec je moje orožje.«

To so bile zadnje besede Marijinega otroka. Čez nekaj trenutkov je izdihnil Tonček svojo čisto dušo in njegove roke — roke ovenele cvetke — je ovijal rožni venec.

Zastavica.

V berilu spredaj jaz čepim,

nikjer pa v risanki.

Na sredi table se bleščim,

nikoli v pisanki.

Po dvakrat boben me ima,

in v boj jaz tudi grem.

Kdor moje zdaj ime pozna,

naj le pove, kdo sem.

Pavla Š.

Šaljivo vprašanje.

Dokler je v zraku, je on, ko pade na tla, je ona. — Kaj je to?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)